

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Goud is er, en een menigte van robijnen; maar de lippen der wetenschap zijn een kostelijk kleinood.

SPREUKEN 20 : 15.

No. 3.

1 Februari 1910.

15de Jaargang.

HET BEHEERSCHEN DER HARTSTOCHTEN.

De leering van bijna al de sekten is, dat God alleen een reine geest en dat Hij „zonder lichaam, lichaamsdeelen of hartstochten” is.

Het is natuurlijk, dat God, indien Hij geen lichaam heeft, ook geen lichaamsdeelen bezit; en als Hij geen lichaam of lichaamsdeelen heeft, dan heeft Hij ook geen hartstochten, want wij kunnen niet over het bestaan van hartstochten denken, afgescheiden van een zelfstandig lichaam. Het kan gemakkelijk bewezen worden, dat de groote Schepper geestelijke hartstochten bezit. In den beginne, toen God het Scheppingswerk verricht had, zeide Hij dat alles „goed” was. Dit toont een sterke emotie — de vreugde — die in den boezem van God was, toen Hij Zijn volmaakt werk aanschouwde. Het is met den mensch, wiens onsterfelijke geest een afstammeling van den Almachtige is, ook zoo gesteld. Wanneer na vele jaren van geduldigen arbeid, een uitvinder het werk van zijn verstand en handen ziet, en denkt aan het groote voordeel dat het aan zijn medemenschen zal geven, welke vreugde en tevredenheid vervult dan zijn ziel.

Wij lezen, dat jaren na de schepping, toen de menschen vermenigvuldigd waren op de aarde, en zij in plaats van God te dienen en gerechtigheid te doen, alle soorten van goddeloosheid bedreven, zoodat de overleggingen hunner harten voortdurend boos waren, was de *toorn* van God tegen hen ontstoken en Hij verdelfde hen door een vloed. Maar eeuwen later zien wij echter de *liefde* van God geschonken aan die ongehoorzame en zondige menschen, zoodat Hij Zijn Eeniggeboren Zoon zond om hen te bezoeken in hunne gevangenis en hun verlossing te prediken.

Al de hartstochten des Vaders waren in den Zoon aanwezig. Christus was „God geopenbaard in het vleesch”, maar toch was Hij aangedaan met dezelfde hartstochten als wij hebben. Denk aan den *toorn*, dien Hij toonde, toen Hij zag dat het huis Zijns Vaders tot „een moordenaarskuil” gemaakt was; zie Zijn *medelijden* voor het volk wanneer het tot Hem kwam in hun ellende; aanschouw Zijn *droefheid* over het ongeloof en hardheid des harten van het volk, niettegenstaande al de groote werken die Hij onder hen gedaan had; zie Hem *bedroefd* en *weenende* over Jeruzalem, omdat zij de profeten die door God gezonden waren om haar te onderwijzen, had verworpen en gedood; aanschouw Zijn *smart* in den Hof van Gethsémané.

En toch hebben godgeleerden, niettegenstaande alles wat geschreven is aangaande God, Zijn karakter en eigenschappen, voor eeuwen geleerd, dat Hij geen lichaam, lichaamsdeelen noch hartstochten heeft. Het is gedurende eeuwen de gewoonte geweest, om hartstochten met kwaad te verbinden, daarom is het niet te verwonderen als wij menschen hooren verklaren, dat God geen hartstochten heeft. Maar wij hebben gezien dat zulke leeringen in strijd met de Schriften zijn. God heeft hartstochten, en de menschen, de afstammelingen van God zijnde, bezitten dezelfde hartstochten als hun Eeuwige Vader. En in werkelijkheid zouden de menschen zonder hartstochten niet bekwaam zijn iets te verrichten; maar met het juiste gebruik zijn verheven dingen voortgebracht. Het waren de sterke gemoedsbewegingen die in het hart van Christophorus Columbus opwelden, die hem verheven hebben boven zijn oproerig bootsvolk en hem inspireerden om, toen elk hunner terug wilde keeren, uit te roepen: „Zeilt voort!”

Ons is niet geboden onze hartstochten te verdooven maar te beheerschen en hen dienstig te maken voor nuttige doeleinden. Vuur en water zijn zeer nuttige natuurkrachten, maar wanneer zij de aangewezen richting verlaten, dan is daarvan gewoonlijk vernieling het gevolg. Met onze hartstochten is het ook zoo het geval: door met wijsheid onze hartstochten te besturen verrichten wij goed; door hen niet in bedwang te houden lijden wij verlies. Wat is het dat zooveel verwoesting onder de natiën heeft aangericht, dat de aarde met menschenbloed gedrenkt en het pad des levens met zooveel ellende bestrooid heeft? Het verkeerd gebruik der hartstochten. Het is hetzelfde in het huiselijk als in het openbaar leven. Hoeveel schatten zijn niet verspild geworden, hoeveel sterke gestellen verwoest en hoeveel karakters zijn niet verlaagd geworden omdat menschen hunne hartstochten den vrijen teugel lieten.

Welke verkeerde begrippen hebben sommige menschen toch van geluk. Daar treden eenige mannen een herberg binnen. Zij zoeken naar genot in datgene wat steeds pijn en ellende heeft voortgebracht. Na eenigen tijd zijn zij beschonken en beginnen onzedelijke liederen te zingen. Voorbijgangers hooren hen en zij gaan naar binnen om ook „een goeden tijd” te genieten. Welk een bedrog! Dat is geen geluk. Waar geluk kan op die manier niet verkregen worden; het kan alleen volgens het beginsel der gerechtigheid verkregen worden. De gunst van God en het bezit van deugd brengt waar geluk. Dit is het getuigenis van alle wijze, denkende mannen, en alle menschen zullen dit eenmaal erkennen.

De eerste stap welke de menschen in die richting moeten doen, is hunne valsche begrippen te verbeteren. Wanneer een mensch naar een zekere plaats gaande, ontdekt dat hij op den verkeerden weg is, dan is het beste voor hem, te stoppen, om te keeren en terug te gaan of zich op den goeden weg te begeven. De hartstochten te beheerschen en die onder bedwang te houden, is niet het werk van een oogenblik. Om tot dien gelukkigen toestand te geraken moeten wij onszelven kunnen verloochenen. Tenzij wij dit kunnen, zoo zullen wij een prooi worden van elke goddelooze neiging die opkomt. De apostel Paulus heeft ons gezegd, dat hij zijn lichaam moest bedwingen, opdat hij niet na anderen gepredikt te hebben, zelf verwerpelijk zou worden. Wij moeten zijn voorbeeld navolgen.

Eenigen tijd geleden bevond de schrijver van dit artikel zich in een tram in het zuidelijk gedeelte van Londen. Toen de top van een steilen heuvel bereikt was, en beseffende dat het leven der passagiers in gevaar zou zijn, als hij de tram zou toestaan in snellen vaart af te dalen, gebruikte de bestuurder het remtoestel en ging langzaam voort. Dat is hetgeen wij moeten doen op het eerste teeken dat een hartstocht opwelt — het remtoestel der zelfbeheersching gebruiken. Wij moeten alles vermijden dat een neiging heeft de hartstochten aan te drijven. Wanneer wij ontdekken dat gemoedsbewegingen in ons opwellen die niet heilig zijn, dan zouden wij onmiddellijk de tegenovergestelde neigingen gebruiken en zodoende „het kwade met het goede overwinnen”. Door onze gedachten en harten met goede gedachten vervuld te houden, zal er geen ruimte zijn voor kwade gedachten om in te wonen.

Ik wil nu eenige voorstellen doen met betrekking tot het beheerschen van het humeur. Eenigen tijd geleden gaf een zondagsschool klas in Zion aan de onderwijzeres een mooie autograaf album. Op een der bladzijden had een klein meisje de

woorden geschreven: „Blijf vriendelijk.” Deze tweewoordige preek heeft een wondervolle invloed op het leven der onderwijzeres gehad, zooals men haar later heeft hooren zeggen. Wanneer er soms iets plaats had, dat haar humeur onaangenaam stemde, en zij tot toorn geneigd was, dan kwam de vermaning van het kind in haar gedachten en hielp haar, om de opwellende toorn te bedwingen. Een van onze voornaamste plichten is, een vredelievend karakter te kweeken, te voorkomen dat wij ergernis geven, en alles te doen wat in onze macht is, om harmonie en vrede te bevorderen. Wij zouden de handelingen van anderen rechtvaardig beoordeelen, en wanneer wij in aanraking komen met hen die liefde betoonen waarvan door den apostel gezegd werd, dat het geen kwaad denkt. Wij moeten leeren de dingen te beschouwen van het standpunt van anderen; door dat te doen, zal veel, wat anders een misdaad genoemd wordt, slechts als een fout worden aangezien.

Hoevelen zijn er onder ons die over kleinigheden uit hun humeur geraken. Een verschil gedurende het kaart spelen is oorzaak geweest, dat vele levens verwoest werden. Hoe onbeduidend zullen in de eeuwigheid de dingen schijnen, die ons nu bemoeilijken en kwellen. Als wij terug zien op ons leven, dan zullen wij zien hoe dwaas wij waren onszelf en anderen moeite te veroorzaken over geringe bezwaren, hetzij ingebeeld of werkelijk. Wat geeft het of de wereld ons verwerpt en alle soorten van kwaad tegen ons zegt; als wij op het einde van den dag neder kunnen zitten en onze daden beschouwende, zien dat wij onberispelijk zijn geweest, dat wij onzen plicht tegenover God en naaste verricht hebben, dan kunnen wij onze hoofden rustig ter nederleggen. Het was dit bewustzijn dat de profeet bekwaamde om te zeggen, toen hij zijn marteldood te gemoet ging: „Ik ga als een lam naar den slachter, maar ik ben zoo kalm als een zomermorgen.”

Laat ons met onze eigene pogingen om onze hartstochten te bedwingen, tevens ernstige en herhaalde gebeden tot God opzenden, want in zoodanig werk is Goddelijke bijstand een vereischte. En wij kunnen verzekerd zijn, dat Hij die „in alle dingen, zooals wij, beproefd is geworden”, ons Zijne genade wil schenken, om, in het oogenblik dat het noodig zal zijn, te helpen.

Mill. Star.

De heele wereld zegt het. Maar de ervaring leert, dat de heele wereld al zoo dikwijls ongelijk gehad en bij de meeste gelegenheden zoozeer zich afgesloofd heeft om onrecht te doen, dat het gezag van de heele wereld gebleken is zeer feilbaar te zijn.

DICKENS.

HET ZIONISME.

Alhoewel vele Christenen meenen, dat de vergadering van Israël naar het land hunner vaders, wat zoo duidelijk in de Bijbel voorspeld is, geestelijk moet opgevat worden, zoo is reeds duidelijk zichtbaar, dat vele dingen naar een letterlijke vervulling heenwijzen. Vooral de Zionistenbeweging geeft duidelijk blikken dat de vergadering van Israël geen zinsbegoocheling is, maar werkelijkheid.

Er bestaat een Olijfboomenfonds en alhoewel er veel gespot wordt over deze zaak, zoo is duidelijk zichtbaar, dat op velerlei manieren getracht wordt, het land Palestina tot een geschikte woonplaats te maken voor de kinderen van Israël. Wij laten hier volgen wat het „Weekblad voor Israëlietische Huisgezinnen”, van 7 Januari 1910 over deze zaak schrijft; het zal ons een klein begrip geven, omtrent hetgeen in die richting gedaan wordt:

„Vele tsonianen hebben met de gewoonte, om stoffelijke geschenken aan te bieden aan verwanten en vrienden” op voor dezen gedenkwaardige dagen en bij feestelijke gelegenheden geheel gebroken. Willen zij een vriend of verwant bij deze of gene gelegenheid huldigen, dan planten zij op zijn (haar) naam een olijfboom in het Heilige Land en storten daarvoor de som van f 3.60, of wel zij planten twee of drie of tien olijfboomen en storten dan onderscheidenlijk f 7.20 of f 10.80 of f 36.—, ieder naar gelang van zijn vermogen. De olijfboomen hebben stof gegeven tot menige „geestigheid” ten koste van tsonianen, maar diezelfde olijfboomen beloven in de toekomst rijke vruchten af te werpen ten bate der joodsche gemeenschap.

Professor Warburg (Berlijn), een man van groot gezag op 't gebied van plantenkunde in de tropen, heeft op 't tsoniancongres te Hamburg de noodige mededeelingen gedaan over de olijfboomenfondsen (Oelbaumspende); in hoofdzaak laat ik ze hier volgen, opdat men eruit kunne leeren, wat de tsonianen door taale volharding ook op dit gebied hebben weten tot stand te brengen.

Het Olijfboomenfonds dagteekent van het jaar 1904 en werd gesticht op voorstel eener commissie voor de ontginning van Palestina. Palestina, dat de bakermat van den olijfboom is, behoort, zoo meende men, opnieuw met olijfboomen beplant te worden; de netto opbrengst moet aangewend worden voor het stichten van nieuwe en het onderhouden van reeds bestaande cultureele instellingen. Dit voorstel vond algemeene instemming. Op het Baseler-congres van 1905 werd besloten tot den aanleg van een bosch van minstens 10.000 olijfboomen ter eere der nagedachtenis van dr. Th. Herzl. De bijdragen voor 't Herzlbosch vloeiden aanvankelijk niet ruim, doch later werd het aanvankelijk verzuimde ruimschoots ingehaald. Op 1 Januari 1908 was voor 't Herzl-bosch ruim 27.000 mark bijeengebracht; op 31 Dec. 1908 was deze som gestegen tot 68.654 mark. Bovendien bedroeg toen 't algemeene fonds voor de olijfboomenplantingen 37.380 mark. De groote vooruitgang der fondsen evenwel valt te constateeren voor het jaar 1909. Tot 15 December immers werd in 1909 ontvangen aan algemeene bijdragen Mk. 11.056, voor 't Herzl-bosch Mk. 51.473 en voor 't Walburg-bosch Mk. 1262. Voorts valt er een rente te boeken van Mk. 5000.

In de lente van 1907 werd een aanvang gemaakt met de beplanting van 110 dunam land in Chedera, door den heer J. L. Goldberg te Wilna aan het Joodsch Nationaal Fonds voor dit doel ten geschenke gegeven. In dit Goldberg-bosch werden 1100 olijfboomen geplant.

In het voorjaar 1908 werd in de nabijheid der joodsche zeepfabriek „Athid” („De Toekomst”) in Beth Arif bij Lydda een boomkweekschool gesticht en in den

herfst van 1908 werd met het Joodsch Nat. Fonds een overeenkomst gesloten, waarbij dit Fonds den grond Hulda (gelegen aan de spoorlijn Jaffa—Jerusalem), groot 1973 dunam, voor 98 jaar verpachte aan het Olijfbomenfonds. Op dit terrein werd weder een boomkweekschool gesticht en werden 7000 olijvenstekken geplant. Een som van frs. 17000 was noodig voor een gebouw dat, op een hoogte gelegen, in oorsterschen stijl opgetrokken en ver in den omtrek zichtbaar is. Op het terrein Hulda wordt ook 't Herzl-bosch aangelegd, dat over 1500 dunam, 15000 olijfbomen en vele duizenden andere vruchtboomen zal bevatten. De hoogte, waar het huis op gelegen is, krijgt een park-aanleg en het geheele terrein zal door breede alleëen worden doorsneden. Met het graven eener bron nabij hetgebouw is men reeds begonnen.

Het bosch wordt in afdeelingen van 1000 boomen en deze afdeelingen weder in onderafdeelingen van elk 100 boomen gesplitst. Een boek, waarin de afdeelingen en boomenrijen nauwkeurig aangegeven zijn, zal de namen van hen, die een olijfboom lieten planten, dusdanig aangeven, dat ieder gemakkelijk den boom kan vinden, die voor zijn rekening geplant is.

Over eenige maanden worden in Hulda 3000 boomen geplant, in 1911 weder 6000 boomen, evenzoo in 1912, zoodat het Herzl-bosch in 1912 zal voltooid zijn. Op den grond die open blijft (400 dunam) zal voeder worden verbouwd voor het trekvee, dat op de onderneming wordt gehouden.

Een derde aanplanting zal worden aangelegd op grond van het J. Nat. Fonds in Beth Arif bij Lydda, een gebied van 2200 dunam. Deze grond was verpacht³ aan de landbouwschool Kirjath Séfer, die er een schoolgebouw en stallingen had aangelegd. De school werd gesloten en zoo kwamen grond en gebouwen voor een ander doel vrij. Zij zijn nu gepacht door het Olijfbomenfonds voor 98 jaren. Reeds in de lente van 1910 zullen 500 dunam met 5000 olijfbomen beplant worden, zoodat deze aanplanting in 1912 totaal 15000 olijfbomen omvatten zal, bovendien eenige duizenden andere vruchtboomen, vooral amandelen.

Eindelijk bestaat het plan eener vierde aanplanting in Gallíea, waartoe reeds een voorloopige overeenkomst gesloten is met de Palestine Development Company; in Gallíea hoopt men dan in 1912 ongeveer 15 à 20.000 olijfbomen te bezitten.

In totaal zal men dan de beschikking hebben over 50.000 olijfbomen en 10 à 20.000 andere vruchtboomen . . .

Ziedaar eenige sobere, maar veelzeggende gegevens omtrent de veelgesmade olijfbompjes der tsonisten."

VERSLAG DER ROTTERDAMSCHER CONFERENTIE.

Op Zondag 30 Januari werd de halfjaarlijksche Rotterdamsche Conferentie gehouden te Rotterdam. Er werden drie vergaderingen gehouden. De eerste vergadering begon ten 10 uur in het gewone vergaderlokaal. Nadat Conferentie-President J. H. Smith eenige woorden van welkom gesproken had, en in het kort de herstelling van het Evangelie in deze dagen verklaarde, sprak Ouderling V. Lawson over het leven van Christus en de zending van Gods dienstknechten in deze en in vroeger dagen. Daarna sprak J. H. Walker, President der Amsterdamsche Conferentie, over Goddelijke volmacht en toonde aan, dat er na de opstanding en hemelvaart des Heeren openbaringen gegeven werden. Nadat het Koor een Engelsch lied gezongen had, sprak Ouderling C. de Gooyer over de persoonlijkheid van God en

over de manier waarop Jezus Zijne discipelen zond om het Evangelie te prediken. Ouderling S. R. Newton besprak toen de beginselen van het Evangelie en de noodzakelijkheid om in de ware leer te volharden. Ouderling S. A. Busath besprak toen het voorbestaan en het doel van het leven op aarde.

De tweede vergadering begon ten 2 uur en werd in het gewone vergaderlokaal gehouden. Nadat 3 personen tot leden der Kerk bevestigd waren en het avondmaal bediend was door Ouderlingen L. C. Healy en Geo. H. Knight, sprak Conferentie-President O. Olsen over de plichten en zegeningen der Heiligen. Daarna werden de autoriteiten der Kerk en Zending ter ondersteuning voorgesteld door Conferentie-President J. H. Smith. Ouderling J. J. Millard besprak de noodzakelijkheid en herstelling der Goddelijke volmacht. Conferentie-President J. S. Bennion sprak over de eeuwigheid en het doel van het Evangelie en de prediking in de wereld der geesten. Conferentie-President S. D. Thurman toonde aan, dat het steeds noodig was, en ook nu noodig is, de dienstknechten en profeten door God gezonden te erkennen. Daar hij in de Engelsche taal sprak, werden zijne woorden door Ouderling W. J. De Brij vertolkt. Ouderling B. Child toonde aan, hoe het licht der waarheid steeds door de wereld verworpen werd en weinigen daarin wandelden. Ouderling J. H. Carstensen was de laatste spreker en vermaande allen aan het Evangelie getrouw te blijven en ernstig te leven volgens hetzelfde.

Des avonds ten 7 uur werd de laatste vergadering gehouden in het „Algemeen Verkooplokaal”. Ouderling P. A. Clayton was de eerste spreker en sprak over algemeene verzoening en het Boek van Mormon. Daarna sprak ouderling W. J. De Brij over den weg tot het eeuwige leven en de oprichting der Kerk. Zendings-President B. G. Thatcher sprak over de herstelling van het Evangelie en het voortkomen van het Boek van Mormon.

Vele boekjes en traktaatjes werden uitgegeven en groote belangstelling werd getoond. De vergaderingen werden zeer druk bezocht.

Een woord van dank moet aan het koor der Rotterdamsche vertakking gegeven worden, daar het onder de bekwame leiding van Ouderling S. R. Newton veel gedaan heeft om met hun schoon gezang de vergaderingen op te luisteren.

Op Maandag 31 Januari werd er een vergadering voor de zendelingen gehouden, en verslag der werkzaamheden en goede raadgevingen gegeven.

UIT HET LEVEN.

Hij was treurig gestemd en ondersteunde het gebogen hoofd met zijne handen terwijl hij in diep gepeins ter neder zat. Hij was droevig gestemd omdat hij zijne fouten en zwakheden zoo duidelijk kon zien. Ach, hoe vaak had hij zich voorgenomen steeds het goede te doen, maar hoe vaak ook was een toornig woord zijne lippen ontsnapt, verkeerde gedachten in hem opgekomen, of hij had verkeerd gedaan als hij zich voorgenomen had goed te doen.

Zou het ooit mogelijk voor hem zijn als een Heilige der laatste Dagen te leven en een voorbeeld te zijn in alles? Zou er ooit een tijd komen, dat anderen zich niet aan hem zullen ergeren en hij tot nut kan zijn in het leven? Zou het niet beter voor hem zijn de strijd op te geven en verder voort te leven zooals alle menschen?

Deze en dergelijke vragen doorkruisten zijn hoofd, totdat op eens een rustige kalmte over hem kwam en het hem toescheen als of een zachte stem tot hem fluisterde: „Mijn zoon heb goeden moed, denk eens terug over uw leven en zie welke vorderingen gij gemaakt hebt sedert het oogenblik, dat gij gedoopt zijt en Mijnen Geest hebt ontvangen. Hebt gij niet meer zelfbeheersching verkregen, is uw kennis niet grooter geworden, hebt gij geen grooter behoefte verkregen om heilig te leven, is uw getuigenis niet sterker dan voorheen, en is het feit, dat gij nu droevig zijt over uwe onvolmaaktheden, niet een duidelijk bewijs, dat gij vooruit gaat op den weg des levens en gij geestelijk grooter en sterker wordt? Weet Mijn zoon, dat de menschen zwakheden hebben opdat zij zich niet zullen verheffen, en dat het gevoel van zwakheid, het besef van schuld en onvolkomenheid een werk van Mijnen Geest is. Ga voort, heb goeden moed, reeds is veel door u verkregen, en door standvastig voort te gaan, zal nog meer door u verkregen worden!”

Hij stond verheugd en getroost op, en zeide: ja Vader, veel ben ik reeds door Uw Evangelie geworden, veel heb ik reeds van U verkregen en de eeuwigheid is voor mij open. Ik zal den weg mij aangewezen bewandelen, laat Uw Geest mijn pad verlichten, Uwe hulp mij nabij zijn opdat ik getrouw mag blijven aan het Verbond aan het watergraf gemaakt en eenmaal in Uwe tegenwoordigheid kan terugkeeren!

De menschen zijn dikwijls verwonderlijk openhartig ten opzichte van hun belangen, zelfs zij, die er zich op beroemen gesloten te zijn.

HARDEN.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
B. G. THATCHER.

Assistent:
Wm. J. DE BRIJ.

DE GEZONDHEID EN HET KARAKTER.

De toestand der gezondheid is van grooter invloed op het karakter van den mensch als velen wel denken. Als wij soms wisten het lichamelijk lijden dat zekere personen te dragen hebben, dan zou men met liefde tot hen vervuld zijn inplaats van misschien harde woorden over hen te spreken of hen te veroordeelen. Hoevelen zijn er niet die maar al te goed gevoelen, dat zij soms niet zoo tegenover anderen zijn als wel zou moeten, maar weten misschien zelf niet, dat hun gezondheid niet goed is en oorzaak van die verkeerde handelingen. Natuurlijk is dit niet altijd het geval en men zou dit niet als een verontschuldiging gebruiken om eigen verkeerde daden te verontschuldigen, maar het zoude een ieder voorzichtig doen zijn niet te scherp in ons oordeel over anderen te zijn, daar wij niet met alle omstandigheden bekend zijn.

Veel zeer veel kan door oefening verkregen worden, en het moet het streven van een ieder mensch zijn, te trachten zijne daden te verbeteren, zichzelf te beheerschen en nauwlettend voor de lichamelijke gezondheid zorg te dragen voor zooverre dit in het vermogen is.

Voor al met kinderen moet men voorzichtig zijn. Ach hoeveel arme kleinen zijn er niet die geslagen worden of andere straffen ondergaan, omdat zij lastig zijn of omdat hun humeur en daden zoo zijn, dat ouders of andere personen daar afkeurend over denken. Indien men echter een onderzoek ging instellen, dan zou al zeer spoedig blijken, dat vele van die kleinen groote lijders en niet gezond zijn. Natuurlijk is ook dit niet altijd het geval en vereischt de opvoeding der kinderen en de vorming van hun karakter groote voorzichtigheid en kan een andere fout begaan worden, door te toegevend te zijn, omdat kinderen geen goede gezondheid genieten. Voorzichtigheid is daarom in alles aan te raden en tevens doet men wijs nooit tot het uiterste te geraken.

Tracht voor de gezondheid van uw lichaam te zorgen voor zooverre dit in uw vermogen is en ook voor die van uwe kinderen en gij zult zien, dat wanneer het lichaam gezond en sterk is, de mensch ook zeer veel kan doen om zijn karakter te

verbeteren en vele gebreken reeds niet meer waargenomen zullen worden. Maar laat ons ook voorzichtig zijn in ons oordeel over anderen, daar sommige menschen misschien door overmatigen arbeid, onvoldoende voeding of andere oorzaken verzwakt zijn en een weinig hulp van onze zijde, door woord of daad, kan reeds veel verbetering brengen.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Korten tijd geleden begon de Presidente der Zusters-Hulpvereniging te Rotterdam met het verzamelen van postzegels, papier, enz. Zij meldde ons dat f3,50 ontvangen was voor hetgeen bewaard werd. Wij hopen dat dit navolging zal vinden en ook de zusters in Rotterdam door dit klein begin aangespoord zullen worden, om ijverig voort te gaan.

Het aantal inteekenaren op „De Ster” is weder toegenomen. Br. D. F. Davis verkreeg er 1, Theo. Korthals 2, J. Haws 1, C. A. Woolley 2, C. de Gooyer 2, G. Meenderink 1, I. A. Jackson 1, J. S. Bennion 2, J. A. van Duuren 1, D. W. Jones 1, C. M. Clawson 1 en D. D. Brimhall 1.

Gedurende de laatste conferentiën bleek ons dat het gewone vergaderlokaal te Rotterdam des avonds te klein was. Voor de Conferentie op 30 Januari gehouden, was dan ook de groote zaal van het „Algemeen Verkooplokaal” gehuurd en duidelijk bleek, dat dit een goede voorzorg was, aangezien ons gewone vergaderlokaal onmogelijk alle personen had kunnen bevatten. Er waren des avonds ongeveer 1000 personen aanwezig.

Bij de begrafenis van zuster Kroon, waren op het kerkhof te Zwolle 150 vreemdelingen tegenwoordig, die aandachtig naar de toespraken luisterden.

AANGEKOMEN.

19 Jan. 1910. Ouderling James Mark Grant uit American Fork, Utah. Hem is de Amsterdamsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

ONTSLAG EN BENOEMINGEN.

Ouderling D. D. Brimhall, is eervol van zijne werkzaamheden als President van de Arnhemsche Conferentie ontslagen. Hij arriveerde te Rotterdam 18 Juni 1907 en is sedert dien tijd in de Groningsche, Arnhemsche, Amsterdamsche en daarna weder in de Arnhemsche Conferentie werkzaam geweest.

Ouderling Francis H. Platt is eervol van zijne werkzaamheden in de Arnhemsche Conferentie ontslagen. Hij is 16 Juli 1907 te Rotterdam aangekomen. Hij heeft in de Rotterdamsche, Amsterdamsche en Arnhemsche Conferentie gearbeid.

Ouderling David W. Jones is eervol van zijn werkzaamheden als Zendeling in de Amsterdamsche Conferentie ontslagen. Hij kwam 16 Juli 1907 te Rotterdam aan en heeft in de Amsterdamsche, Arnhemsche, Rotterdamsche en daarna weder in de Amsterdamsche Conferentie gearbeid.

Ouderling Joseph S. Bennion is aangesteld als President van de Arnhemsche Conferentie.

CORRESPONDENTIE.

Ouderling M. Dalebout, in deze Zending welbekend, schreef ons uit Ogden City, Utah, en verzocht ons door middel van „De Ster” zijne groeten te willen overbrengen aan de Heiligen in Nederland. Hij is tehuis steeds werkzaam in den wijngaard des Heeren en wordt geestelijk en maatschappelijk zeer gezegend.

De Heer A. de Heer, wonende te Ogden City, Utah, vroeger te Dordrecht, Nederland, gewoond hebbende, schreef ons een uitvoerigen brief, waarin hij zijne verontwaardiging uitdrukte over de lasterlijke praatjes die in zijn geboorteland over de Mormonen verspreid worden en voornamelijk over de „bekendmaking” van het Departement van Justitie. Hij geeft een gunstig getuigenis over het leven van de Heiligen der laatste Dagen en roemt den maatschappelijken toestand in Utah. Hij hoopt dat zijn schrijven mag helpen om „leugen en laster” te weerspreken” en teekent zich „een Niet-Mormoon”; dit is als zoodanig van veel beteekenis.

Aangezien deze brief te lang is om geheel in „De Ster” te plaatsen, zoo zullen wij trachten dien in een der couranten te doen opnemen.

Ouderling Herman van Braak schrijft ons, dat hij zich in het Evangelie verheugt en met belangstelling het zendingswerk in Nederland gadeslaat, daar hij twee zendingen in zijn vaderland vervuld heeft. Hij verzoekt ons zijne groeten aan de Heiligen over te brengen en hen tot volharding aan te sporen.

DE DRIE GETUIGEN VAN HET BOEK VAN MORMON.

In het vorig nummer van „De Ster” deelden wij iets mede omtrent de drie getuigen en het getuigenis dat zij hebben afgelegd, met betrekking tot de Goddelijkheid van het Boek van Mormon. Daar in de Theologische klassen der zondagsscholen de geschiedenis der Kerk behandeld wordt, en in deze dagen door sommige onzer bestrijders ook de getuigenissen der drie en acht getuigen bestreden worden, zoo willen wij daar verder eenige opmerkingen over maken.

Er wordt soms aangevoerd, dat de drie getuigen afgefallen zijn en dit een voldoende bewijs is, dat hun getuigenis valsch is. Zooals reeds in ons vorig nummer is aangetoond, is Martin Harris steeds een getrouw lid der Kerk gebleven. En alhoewel de twee anderen van de Kerk zijn afgesneden, zoo bleven ook zij getrouw aan hun getuigenis en hebben nimmer weersproken, dat zij den engel en de platen gezien hebben. En één hunner, Oliver Cowdery, is weder met berouw tot de Kerk teruggekeerd. Als onze bestrijders het verlaten der Kerk, door enkele van die getuigen, als een bewijs tegen ons aanhalen, dan moet het wederkeeren van Oliver Cowdery ook van eenige beteekenis ten voordeele beschouwd worden, daar men anders partijdig is.

Maar men moet tevens niet vergeten, dat alhoewel Oliver Cowdery eenigen tijd buiten de Kerk was en David Whitmer nooit is teruggekeerd, zij niet vrijwillig de Kerk hebben verlaten maar zijn afgesneden wegens verkeerde handelingen. Ook moet men niet vergeten, dat dit plaats had toen Joseph Smith nog leefde.

Onze bestrijders zeggen, dat die drie getuigen handlangers van Joseph Smith waren. Welnu als dit zoo was, dan zou het dom van Joseph geweest zijn hen buiten de Kerk te laten werpen en zoo tot vijanden van hem maken, want zij zouden immers het bedrog door Joseph gepleegd kunnen openbaren? Geen bedrieger zou ooit met zulke medehelpers gedaan hebben, wat met deze getuigen geschied is. Door het afsnijden der „drie getuigen” was er geen voordeel voor de Kerk te verkrijgen maar wel nadeel, want zij hadden immers allerlei bedrog kunnen vertellen? Maar wat zien wij, zij werden afgesneden omdat hun

leven niet goed was, en alhoewel vijandig tegenover Joseph gestemd, gaan ze toch voort te getuigen, dat zij een engel en de platen hebben gezien, en bewijzen dus dat Joseph Smith een profeet van God was. Vaak werden zij op de proef gesteld, veel heeft het aan hun goeden naam in de wereld afgedaan, maar steeds waren zij standvastig in hun getuigenis, en ten slotte keert een hunner weder terug en de ander geeft voor zijn sterven nogmaals getuigenis van de Goddelijkheid van het Boek van Mormon.

In het vorige artikel stond vermeld, dat Martin Harris in 1829 met Joseph Smith bekend werd. Wij namen die bijzonderheden, in dat artikel vervat, over uit een lezing door N. L. Morris gehouden te Salt Lake City op 24 Maart 1897. Vermoedelijk was dit jaartal verkeerd gedrukt en is zoo door ons overgenomen, daar Martin Harris, volgens de geschiedenis der Kerk, in Februari 1828 tot Joseph kwam en toen een afschrift van een gedeelte der platen en de vertaling daarvan naar New-York nam en aan Prof. Charles Anthon vertoonde.

Met betrekking tot het verschijnen van een engel in deze dagen, zoo als in het getuigenis der getuigen vermeld, ook daar is niets tegen in te brengen. Er is in den Bijbel niet vermeld, dat zij in later tijden niet zouden verschijnen. Integendeel zegt de Schrift ons, dat zij gediensstige geesten zijn, uitgezonden ten dienste dergenen die de zaligheid beërven, en in de Openbaring van Johannes staat duidelijk vermeld, dat engelen zullen voortgaan van den troon van God in de laatste dagen.

Gewisselijk er zijn wetenschappelijke beweringen met zwakker getuigenissen aangenomen als door deze drie personen afgelegd over het Boek van Mormon, en menschen zijn veroordeeld of vrijgesproken op zwakker bewijzen, als ons door de drie getuigen gegeven. Laat ons dan ook eerlijk zijn in dit geval, waar het nu betrekking heeft op het werk des Heeren.

AAN DE INTEEKENAREN.

Wij verzoeken beleefd maar dringend alle lezers die „De Ster” per post ontvangen, onmiddellijk bij verhuizing kennis te geven aan de Redactie wat het nieuwe adres is. Wij nemen ook de vrijheid beleefd een ieder te verzoeken zoo spoedig mogelijk de nog verschuldigde abonnementsgelden naar het hoofdkantoor der Zending te zenden of de agenten of zendelingen te betalen.

Voortaan zal door de zendelingen bij iedere betaling voor „De Ster” onmiddellijk een quitantie afgegeven worden.

GEEN OPENBARING MEER?

De Heiligen der laatste Dagen, welke gelooven dat God ook in deze dagen openbaringen geeft, worden op dit punt door vele christenen bestreden. Een van de teksten die soms aangevoerd worden, om te bewijzen dat er geen openbaringen meer zullen zijn, wordt gevonden in Hebreë 1 : 1 en is als volgt:

„God, voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon.”

Welnu, een eenvoudige beschouwing dezer tekst doet zien, dat dit in het geheel geen bewijs is tegen voortdurende openbaring of tegen openbaringen in de laatste dagen.

De tekst zegt eenvoudig dat God voortijds — dat is weleer, voorheen — tot de vaderen sprak, door de profeten, en dit spreken van God had plaats op verschillende manieren. Het feit is hier dus alleen vastgesteld, dat God voorheen openbaringen heeft gegeven. En dan wordt er verder gezegd, dat God toen tot het volk gesproken heeft door den Zoon, dat is door Jezus. Maar er staat niet vermeld, dat verder alle openbaringen zouden ophouden en God niet meer spreken zou. Eerst sprak God tot de menschen door middel Zijner profeten, daarna door Zijn Zoon. Dit spreken door den Zoon kan ook nog plaats hebben want wij weten, dat Jezus uit het graf is opgestaan en dat Hij Zich openbaarde na Zijn hemelvaart aan Paulus, zie Hand. 9, en ook aan Johannes op het eiland Patmos. Verder waren er ook nog profeten na de hemelvaart des Heeren die profeteerden, zie Hand. 11 : 27, 28. Ook lezen wij, dat de gave van profetie gegeven is aan sommige personen nadat Jezus op aarde wandelde, zie I Cor. 12 : 10; 14 : 1.

Ook zijn de zendbrieven der apostelen en de vele profetieën daarin vervat, en de Openbaring van Johannes, na de hemelvaart des Heeren geschreven en dat zijn toch openbaringen van God aan de menschen. Wij zien dus duidelijk, dat alhoewel God door den Zoon sprak, dit geen bewijs was, dat er geen verdere openbaring gegeven zouden worden en er geen profeten zouden zijn. Integendeel zegt de Schrift ons, dat na de komst van Jezus op aarde en na Zijn hemelvaart, de gave van profetie bestond en er ook profeten waren en geprofeteerd werd, en verder, dat de Zoon, alhoewel niet meer persoonlijk op aarde tegenwoordig toch noch openbaringen gegeven heeft.

Er zijn ook bewijzen genoeg in den Bijbel, dat er in de laatste dagen openbaringen gegeven zullen worden, en daar wij in de laatste dagen leven, zoo kunnen wij openbaringen verwachten. God spreekt weder tot ons als weleer, de vraag is of wij gewillig zijn te luisteren.

Vele teksten die soms tegen de leer van de Heiligen der laatste Dagen aangevoerd worden, blijken vaak zelfs bij oppervlakkige beschouwing, niets tegen die leer te bewijzen en soms zelfs ten voordeele daarvan spreken. Dit is ook het geval met de in dit artikel besproken tekst, want als God vroeger openbaringen gaf en sprak, dan is de mogelijkheid niet uitgesloten, dat dit ook later kan geschieden, temeer daar dit werkelijk plaats gehad heeft zooals reeds is aangetoond.

WAT LEEST GIJ?

Misschien zult gij denken, dat het een vreemde vraag is, om te vragen welke lectuur iemand leest. Maar het is zelfs zeer noodig, dat de aandacht van een ieder daarop gevestigd wordt, want het is een belangrijke vraag. Het lezen is van groote invloed op den mensch en naar mate de lectuur is, zoo zal dan ook de invloed daardoor uitgeoefend wezen. Er wordt maar al te veel gelezen, dat werkelijk nadeelig voor den mensch is. Hoe vaak lezen wij niet van knapen, die het ouderlijk huis hebben verlaten, om een avontuurlijk leven te leiden. En een onderzoek heeft veelal doen blijken, dat het lezen van novellen of romans daarvan de oorzaak was. Zoo is het ook met onzedelijke boeken gesteld, daar die van groote invloed op het zedelijk leven zijn.

Vooraf met kinderen moet men zeer voorzichtig wezen en toezien, dat zij geen boeken of geschriften lezen, die kwaad kunnen doen. Lezen is goed, maar moet met verstand gedaan worden; niet alleen in hetgeen men leest, maar ook hoe men leest, kan vaak verbetering gebracht worden, zoodat er meer voordeel door verkregen kan worden. Lees datgene wat tot veredeling, verbetering en ontwikkeling strekken kan en zie toe, dat uwe kinderen ook dergelijke boeken lezen.

Nogmaals, wat leest gij? Is het iets dat nuttig is? Leest gij iets dat u nader tot God kan brengen, dat uw verstand kan verhelderen en een beter mensch van u zal maken? Zoo ja, ga er dan mede voort, maar indien dit niet zoo is, laat u dan waarschuwen en wees voorzichtig.

VERANDERING VAN ADRES.

Het adres van de zendelingen te Schiedam is voortaan,
Broersvest 90.

OP EENE ROOS.

De innerlijke waarde blijft het langste bestaan.

Al wat iemand in de roos
 Voor zijn oogelust verkoos,
 Aardig wit of purperrood,
 Dat is, ach zoo spoedig! dood.
 Maar de reuk haar beste deugd
 Die behoudt haar eerste jeugd.
 Want, al ligt de teere bloem
 Zonder eer en zonder roem.
 Ziet, de geur, die in haar lag,
 Is nu beter dan zij plach.
 Al wat schoon of aardig hiet,
 Wat men aan het ooge biedt,
 Dat vergaat in korten stond;
 Want het heeft geen vasten grond.
 Maar een stil en zacht gemoed,
 En het verder innig goed,
 Dat is wat zijn wezen houdt,
 Ook al wordt het lichaam oud.
 Gij dan, zoekt gij ware vreugd,
 Zoekt alleen de ware deugd.
 Alles wat het ooge ziet
 Is weldra slechts enkel niet.

JACOB CATS.

OVERLEDEN.

KROON. — Te Zwolle is op 19 Januari overleden zuster Johanna Henderika Kroon. Zij werd geboren te Dalfsen op 14 Maart 1845, gedoopt op 11 December 1897 door Ouderling B. C. Holbroek en bevestigd door Ouderling G. J. Kruitbosch.

INHOUD.

Het beheerschen der hartstochten	Blz. 33	Correspondentie	Blz. 43
Het Zionisme	" 37	De drie getuigen van het Boek van Mormon	" 44
Verslag der Rotterdamsche Conferentie	" 38	Aan de inteekenaren	" 45
Uit het leven	" 40	Geen openbaring meer?	" 46
De gezondheid en het karakter	" 41	Wat leest gij?	" 47
In ons eigen Zendingsveld	" 42	Verandering van adres	" 47
Aangekomen	" 42	Op eene roos	" 48
Ontslag en Benoemingen	" 43	Overleden	" 48

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B,
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
 Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
 Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.